

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **H. K.,** zastoupený advokátem JUDr. Ing. Petrem Machálkem, Ph.D. se sídlem Palánek 1a, Vyškov, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 9. 2005, sp. zn. 36 Az 162/2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti**.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 19. 5. 2004, č. j. OAM 1279/VL-11-ZA07-2004, o neudělení azylu pro nesplnění podmínek podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), když namítá nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem a dále vady řízení před správním orgánem.

Stěžovatel v kasační stížnosti brojí nejprve proti tomu, že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci, a to zejména ve vztahu k možnému udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, čímž porušil povinnost stanovenou mu v § 19 téhož zákona.

Dále stěžovatel nesouhlasí s názorem krajského soudu, že pokud bylo účastníku správního řízení zasláno správní rozhodnutí mající právní vady, nemohlo to mít vliv na zákonnost rozhodnutí jako celku. Z § 51 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu, stěžovatel dovozuje, že mu mělo být doručeno písemné vyhotovení správního rozhodnutí a nikoli pouze jeho opis. Za takové situace si stěžovatel dokonce není jist, zda k řádnému doručení vůbec došlo. Pokud byl stěžovateli poslán pouze opis rozhodnutí, bylo to důvodem k nápravě, neboť mu fakticky byla zaslána pouze listina, jež se potenciálně mohla od rozhodnutí samého i lišit. Díky absenci podpisu na vyhotovení rozhodnutí zaslaném stěžovateli bylo například možno doplňovat později rozhodnutí založené ve správním spise. Jednalo se tedy o závažnou procesní vadu, jež mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí samého.

Konečně pak brojí stěžovatel proti tvrzení, že byl schopen se dostatečně dorozumět se žalovaným. Stěžovatel je Ukrajinec, jeho schopnost jednat v ruštině je ztížená a žalovaný mu měl umožnit jednat v jazyce, kterému zcela rozumí. Na tom nic nemění ani to, že stěžovatel původně podepsal prohlášení, že je schopen jednat v ruském jazyce, o němž však posléze zjistil, že mu zcela nerozumí.

Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje zrušit napadený rozsudek krajského soudu a žádá, aby byl jeho kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost podané kasační stížnosti a domnívá se, že jeho rozhodnutí i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právem. I v řízení o kasační stížnosti odkazuje žalovaný na obsah správního spisu, zejména na vlastní výpovědi stěžovatele. K jeho námitkám žalovaný uvádí, že ve stěžovatelově případě nebyl shledán žádný z důvodů taxativně vymezených v § 12 zákona o azylu, ani důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 14 téhož zákona. Námitky použité v kasační stížnosti pak žalovaný dle svého názoru již dostatečně vyvrátil, přičemž v podrobnostech odkazuje na správní spis. Z těchto důvodů žalovaný navrhuje posuzovanou kasační stížnost zamítnout pro nedůvodnost.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního spisu především zjistil, že řízení o udělení azylu bylo zahájeno dne 21. 3. 2004 na základě žádosti, v níž bylo jako důvod žádosti o azyl uvedeno, že stěžovatel opustil svou vlast z ekonomických důvodů, neboť byl již dva roky bez práce, neměl byt a žil u matky z jejího důchodu. O azyl požádal ve snaze legalizovat svůj pobyt v ČR. Totéž vyplývá i z protokolu o pohovoru k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu ze dne 6. 5. 2004. V tomto pohovoru také stěžovatel doplnil, že pracoval jako elektrikář, ovšem jeho podnik byl v roce 2001 prodán a reorganizován, takže přišel o práci. V ČR by rád našel práci a ženu. V případě návratu se obával nezaměstnanosti.

Žalovaný se rozhodl stěžovateli azyl neudělit svým výše označeným rozhodnutím ze dne 19. 5. 2004, neboť neshledal důvody pro jeho udělení podle § 12 zákona o azylu. Žalovaný v tomto rozhodnutí uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení azylu jsou ekonomické problémy a snaha legalizovat si pobyt v ČR. Pokud ovšem chtěl stěžovatel legalizovat pobyt, měl k tomu využít nástrojů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, v čemž žalovaného utvrdil i právní názor obsažený

v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003. Stěžovatel tak nebyl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod, ani u něj nebyl shledán odůvodněný strach z pronásledování z důvodů taxativně uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Dále žalovaný neshledal ani podmínky umožňující udělení azylu podle § 13 a na základě údajů stěžovatelem sdělených mu neudělil ani humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu, když nezjistil žádný důvod hodný zvláštního zřetele. Nebyla shledána ani přítomnost překážky vycestování, přičemž při posouzení následků návratu stěžovatele zpět do země původu vyšel žalovaný z informací Ministerstva zahraničních věcí z roku 2003.

Proti tomuto zamítavému rozhodnutí podal stěžovatel žalobu ke Krajskému soudu v Brně. Zde vytkl žalovanému, že nebyl přesně a úplně zjištěn skutkový stav věci a byla porušena i další ustanovení tehdy účinného správního řádu, tedy zákona č. 71/1967 Sb.

Krajský soud ustanovil stěžovateli pro řízení o této žalobě zástupcem JUDr. Ing. Petra Machálka, Ph.D., který již na základě plné moci zastupuje stěžovatele i nyní v řízení před Nejvyšším správním soudem. Tento právní zástupce k žalobě doplnil, že napadené správní rozhodnutí je stiženo procesním nedostatkem ve smyslu § 47 odst. 5 správního řádu, když správným označením rozhodujícího správního orgánu má být Ministerstvo vnitra, jak vyplývá ze zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy, a nikoli Ministerstvo vnitra České republiky, jak je v napadeném rozhodnutí uvedeno. Dále vytkl rozhodnutí žalovaného, že je opatřeno pouze razítkem s malým státním znakem a jménem a funkcí ředitele odboru azylové a migrační politiky, místo něj je ovšem podepsána jiná osoba za odrážkou „za správnost“, což způsobuje nezákonnost pro rozpor s požadavkem podpisu oprávněné osoby podle § 47 odst. 5 správního řádu. Není přitom podle stěžovatelova právního zástupce dostatečné, pokud je vyhotovení rozhodnutí s podpisem oprávněné osoby pouze založeno ve správním spise, neboť i stejnopis doručovaný účastníkovi řízení musí být s vyhotovením rozhodnutí založeným ve spise identický, respektive odlišený pouze příslušným číslem stejnopisu. Konečně pak označil za nepřezkoumatelnou úvahu, která vedla žalovaného k tomu, že stěžovateli neudělil azyl z humanitárních důvodů. V dalším doplnění žaloby pak brojil stěžovatel proti tomu, že s ním bylo jednáno v jazyce ruském, když žalovanému unikl rozdíl mezi schopností dorozumět se v běžném životě, kterou stěžovatel dosvědčil svým podpisem v žádosti o azyl, a dorozumět se v jednání před správním orgánem. Na příkladech z protokolu o pohovoru pak stěžovatel dokládal, že jeho schopnost dorozumět se v ruštině zjevně nebyla dostatečná a že protokolace pohovoru nebyla autentická, když v protokolu zůstaly nesrovnalosti v mluvnických rodech i některých otázkách, které by stěžovatel jistě odstranil, kdyby byl s obsahem protokolu skutečně seznámen. Nezákonnost pak podle stěžovatelova názoru způsobovala i skutečnost, že pracovník provádějící pohovor nebyl v rozporu s § 22 odst. 3 správního řádu pod protokolem o tomto pohovoru podepsán, nýbrž bylo pouze strojem poznamenáno, že byl pohovoru přítomen.

O této žalobě rozhodl krajský soud svým shora označeným rozsudkem, kterým tuto žalobu zamítl jako nedůvodnou. Krajský soud uvedl, že žalovaný zjistil před vydáním rozhodnutí přesně a úplně skutkový stav, a námitky mířící proti nesplnění příslušných ustanovení správního řádu byly proto nedůvodné. Takto zjištěný skutkový stav vedl žalovaného správně k závěru, že stěžovatel nesplňoval důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Stěžovatel podle krajského soudu nebyl zkrácen ani na svém právu vést řízení v mateřském jazyce nebo v jazyce, kterým je schopen se žadatel o azyl dorozumět, ostatně stěžovatel mohl již v řízení o udělení azylu vyjádřit svůj nesouhlas s jazykem, ve kterém s ním bylo jednáno, takový nesouhlas ovšem nebyl zjištěn. K absenci podpisu na vyhotovení

rozhodnutí doručovaném stěžovateli krajský soud uvedl, že postup žalovaného v této věci sice neodpovídal § 47 odst. 5 správního řádu, nejednalo se však o vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí samotného. Totéž platí i o stěžovatelem kritizovaném označení rozhodujícího správního orgánu, když označení žalovaného jako Ministerstvo vnitra označil krajský soud za dostatečné a jednoznačně identifikující orgán vydávající rozhodnutí. Námitku o chybějícím podpisu pracovníka žalovaného na protokolu o pohovoru označil krajský soud za opožděnou ve smyslu § 71 odst. 2 s. ř. s. Krajský soud se jí přesto zabýval podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a shledal, že ani tato skutečnost nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, ostatně ani stěžovatel sám nevyjádřil nesouhlas s průběhem pohovoru či jeho protokolací. K otázce neudělení humanitárního azylu pak krajský soud připomněl, že na ně není právní nárok a rozhodnutí žalovaného v tomto ohledu přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů. Pokud pak žalovaný na základě údajů sdělených stěžovatelem neshledal žádné důvody, pro něž by mohl humanitární azyl udělit, je takové rozhodnutí plně v jeho pravomoci, ostatně ani podle názoru krajského soudu nelze obtíže ekonomického charakteru a snahu o legalizaci pobytu označit za důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. Konečně se krajský soud neztotožnil ani s námitkou proti výroku o neexistenci překážky vycestování, neboť v azylovém řízení nebylo prokázáno, že by byl stěžovatel ohrožen skutečnostmi uvedenými v § 91 odst. 1 zákona o azylu. Tento zamítavý rozsudek napadl stěžovatel nyní posuzovanou kasační stížností.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Brně v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Stěžovatelova prvá kasační námitka směřuje proti tomu, že žalovaný nezjistil úplně a přesně skutkový stav věci, zejména ve vztahu k udělení humanitárního azylu. V této otázce je třeba nejprve odkázat na setrvalou správní judikaturu. Tak v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003, bylo uvedeno: *„Na udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení; jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).“* Míra správního uvážení správního orgánu, je tedy za situace, kdy se ustanovení § 14 zákona o azylu omezuje při určení důvodů, pro něž je možné humanitární azyl udělit, na konstatování,

že se jedná o důvody hodné zvláštního zřetele; poměrně široká. Přitom prostor soudního přezkumu správních rozhodnutí u přiznání či nepřiznání humanitárního azylu je v souladu s citovaným judikátem naopak omezen, což však jistě ani ve vzájemné kombinaci neznamená, že by přiznávání humanitárního azylu mohlo být určováno pouhou libovůlí správního orgánu.

Ve svém rozsudku ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 2 Azs 8/2004, pak Nejvyšší správní soud doplnil: *„Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. Zatímco tak v jiných právních předpisech reaguje zákonodárce na skutečnost, že není schopen předpokládat všechny situace, v nichž je určitý postup – zde poskytnutí azylu – vhodný či dokonce nutný, typicky demonstrativními výčty za účelem odstranění či alespoň zmírnění tvrdostí; v zákoně o azylu zvolil kombinaci dvou ustanovení obsahujících výčty taxativní a jednoho ustanovení umožňujícího pohledem humanitárních hledisek řešit situace nezahrnutelné pod předchozí dvě ustanovení. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá obecně z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“*

Ve stěžovatelově případě je třeba pohledem výše citované judikatury konstatovat, že odůvodnění správního rozhodnutí v otázce humanitárního azylu je zcela dostatečné, když z něj dostatečně plyne, že žalovaný vycházel z údajů poskytnutých stěžovatelem a že z nich nevyplývá, že by u něj byly dány důvody hodné zvláštního zřetele. Tento závěr přitom ani podle názoru zdejšího soudu není v rozporu s těmi skutečnostmi, které ze správního spisu a stěžovatelových vyjádření vyplývají. Nebylo přitom ani podle názoru tohoto soudu potřeba zjišťovat ve vztahu k udělení humanitárního azylu jakékoli skutečnosti další, jak tvrdí stěžovatel svým poukazováním na § 19 zákona o azylu, když – jak správně konstatoval již krajský soud – přímo ze stěžovatelových vyjádření učiněných ve správním řízení bylo dostatečně jasné, že žádá o azyl z důvodů ekonomických, přičemž neoznačení takto stěžovatelem formulovaných důvodů za důvody hodné zvláštního zřetele nelze rozhodně považovat za právní či logickou chybu.

Ve své druhé námitce stěžovatel tvrdí, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro absenci podpisu oprávněné osoby. Tuto námitku je třeba posoudit pohledem ustanovení § 47 odst. 5 zákona č. 71/1967 Sb., tedy správního řádu účinného do 31. 12. 2005, které požaduje, aby byl v písemném vyhotovení rozhodnutí uveden také orgán, který rozhodnutí vydal, přičemž toto rozhodnutí musí být opatřeno úředním razítkem a podepsáno s uvedením jména, příjmení a funkce oprávněné osoby. Soud po prozkoumání správního spisu zjistil, že stěžovatelovo tvrzení o absenci podpisu oprávněné osoby na rozhodnutí jemu doručeném se zakládá na pravdě, s touto skutečností ostatně nijak nepolemizuje ani žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti. Na posuzovaném rozhodnutí doručeném stěžovateli do vlastních rukou dne 9. 6. 2004, jak plyne z protokolu o předání rozhodnutí (založen na č. l. 36 správního spisu), je opravdu uvedena pouze funkce a jméno PhDr. T. H. jako pověřené osoby, jeho funkce ředitele odboru azylové a migrační politiky a toto tištěné označení je

doplněno otiskem úředního razítka. Jediným podpisem na tomto rozhodnutí je nedešifrovatelný podpis za odrážkou „za správnost“.

Tuto skutkovou situaci je nutno posoudit pohledem setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu. Ten ve svém rozsudku ze dne 29. 1. 2004, sp. zn. 2 Azs 64/2003 (publ. pod č. 199/2004 Sb. NSS), v obdobné skutkové situaci uvedl: *„Není-li vyhotovení správního rozhodnutí, které je doručeno účastníkovi, opatřeno vlastnoručním podpisem oprávněné osoby, ale jen předtištěným jménem, příjmením a funkcí oprávněné osoby, úředním razítkem a doložkou „za správnost“ podepsanou osobou, která stejnopisy písemného vyhotovení pořídila, pak takový postup neodpovídá § 47 odst. 5 správního řádu. Za situace, kdy je součástí správního spisu vyhotovení rozhodnutí, které je podepsáno oprávněnou osobou a je i jinak bezvadné, nezakládá tato vada nicotnost rozhodnutí, neboť je zřejmé, že rozhodnutí skutečně vydala k tomu oprávněná osoba.“*

Z těchto důvodů lze konstatovat, že je zjevné, že napadené správní rozhodnutí bylo vydáno osobou k tomu příslušnou a že absencí jejího podpisu přímo na rozhodnutí doručeném stěžovateli nemohlo dojít k porušení jeho práv vedoucímu k jeho nicotnosti ani nezákonnosti, jakkoliv je pravdou, že tento postup žalovaného nebyl formálně zcela lege artis. Krajský soud proto postupoval správně, když nevyhověl stěžovatelově námitce tvrzené nezákonnosti napadeného správního rozhodnutí.

Stěžovatelem uváděné hrozby, zejména hrozba, že by rozhodnutí obsažené ve správním spise bylo doplňováno ještě po odeslání stejnopisu rozhodnutí účastníkovi řízení, čímž by byla založena neshoda mezi tímto vyhotovením a vyhotovením obsaženým ve spise; by byly zcela zásadní, pokud by k nim opravdu došlo a zpochybněna by byla jak zákonnost takového rozhodnutí existujícího ve dvou podobách lišících se svým obsahem, tak i fakt jeho doručení. Pak by mohly tyto vady založit i vadu rozsudku krajského soudu, jež by byla oprávněně napadnutelná kasační stížností. Je ovšem zjevné, že tyto potenciální, avšak nepravděpodobné hrozby ve skutečnosti nenastaly. Ze správního spisu je seznatelné, že vyhotovení rozhodnutí doručené stěžovateli a vyhotovení rozhodnutí založené ve správním spise jsou identická jak v označení, tak ve výroku i v odůvodnění, naopak dané rozdíly mezi těmito vyhotoveními nezakládají jejich skutečnou odlišnost, podobně, jako by ji nezaložilo jiné umístění úředního razítka, či fakt, že na jednom vyhotovení by byla uvedena doložka plné moci, zatímco na druhém nikoli. Skutečnost, že na prvém vyhotovení je podepsána neidentifikovatelná osoba v kolonce za správnost, zatímco na druhém přímo PhDr. T. H., tedy nemohla poškodit stěžovatelova hmotná ani procesní práva.

Daný postup žalovaného tak sice není plně lege artis ve smyslu tehdy účinného správního řádu (*pozn. soudu:* v novém správním řádu vydaném pod číslem 500/2004 Sb. a účinném od 1. 1. 2006 už na tento způsob vyhotovování rozhodnutí pamatuje ustanovení § 69 odst. 1), nicméně malá intenzita jeho pochybení nedosahuje úrovně nezákonnosti a tato skutečnost, shledaná krajským soudem, je proto potvrzena i zdejším soudem.

I stěžovatelovu poslední námitku založenou na tvrzení, že mu nebylo umožněno jednat v jazyce, jemuž zcela rozumí, je třeba odmítnout. Volba ruštiny jako jazyka, v němž má být správní řízení vedeno, nebyla volbou žalovaného, nýbrž volbou stěžovatele, jenž ji učinil již v prohlášení o jazyce ze dne 21. 3. 2004 (založeno na č. l. 3 správního spisu). Pokud pak během samotného správního řízení zjistil, jakkoli je to podle názoru zdejšího soudu nepravděpodobné, že vedení správního řízení klade na jeho schopnost dorozumět se nároky nacházející se již za hranicí jeho schopností, nic mu nebránilo tuto skutečnost uvést během

správního řízení a úkolem žalovaného by pak bylo posoudit důvodnost takové změny postoje, a nejednalo-li by se např. o změnu učiněnou z obstrukčních důvodů, jeho žádosti vyhovět. Ze správního spisu však nevyplývá, že by během pohovoru před pracovníkem žalovaného stěžovatel takovou skutečnost namítal; a činí-li tak nyní v kasační stížnosti, respektive předtím v žalobě, nelze než jeho námitku odmítnout s poukazem na obecný právní princip, že každý si má hájit svá práva, neboť spravedlnost náleží bdělým. Přitom není jistě nepřiměřené z hlediska požadavku procesní bdělosti požadovat po účastníku řízení o udělení azylu, aby na skutečnost, že řízení je vedeno v jazyce, jemuž dostatečně nerozumí, upozornil již v té chvíli, kdy si tuto skutečnost uvědomí, tedy během pohovoru, a nikoli až s ročním odstupem v doplnění žaloby.

Lze proto uzavřít, že Nejvyšší správní soud v daném případě neshledal naplnění namítaných důvodů kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., neboť - jak vyplývá ze shora uvedeného – v souzené věci nebylo shledáno nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem ani vady řízení před správním orgánem, kdy by pro tuto důvodně vytýkanou vadu krajský soud měl napadené rozhodnutí žalovaného zrušit.

Ze všech těchto důvodů Nejvyšší správní soud dospěl po přezkoumání kasační stížnosti k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a Ministerstvu vnitra náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. ledna 2007

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu